

НАМЕРА КОД КРИВИЧНОГ ДЕЛА ПРЕВАРЕ (члан 208. став 1. Кривичног законика)

Када окривљена од оштећених предузећа по основу укупно 29 отпремница – фактура прими робу ради даље продаје, а робу не плати, или плати у занемарљивом износу, односно када не евидентира све отпремнице – фактиуре у својим пословним књигама, те када се појави знатна разлика између књиговодственог стања и стварног стања залихе у продавници окривљене, тада се на несумњив начин може утврдити да је код окривљене постојала преварна намера, односно директни умишљај ради извршења кривичног дела преваре.

Из образложења

Пресудом првостепеног суда окривљена ММ оглашена је кривом због продуженог кривичног дела преваре из члана 208. став 1. у вези члана 61. КЗ, због чега јој је изречена условна осуда, утврђена јој је казна затвора од 6 месеци и истовремено одређено да се неће извршити ако за време од 2 године не учини ново кривично дело. Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљене из свих жалбених разлога, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљена ослободи од оптужбе јер радње које јој се стављају на терет не представљају кривично дело. АЈТ у Новом Саду предлаже да се жалба као неосновна одбије а побијана пресуда потврди.

Поступајући по жалбеним наводима браниоца, али и у смислу одредбе члана 380. ЗКП-а, Апелациони суд налази да је жалба неоснована.

Према ставу браниоца код окривљене ММ у време извршења кривичног дела, односно у време закључења правних послова са представницима оштећених, није постојала преварна намера јер је у питању био привредно правни однос, уз могућност да се у конкретном случају радило о другом кривичном делу, а не овом за које је осуђена.

Ценећи изведене доказе, а посебно одбрану окривљене, исказе сведока АР, МС и ТК, представнике и запослене оштећених, који са много детаља и непротивуречности у својим исказима описују ток кривичног догађаја, и који су поткрепљени налазом и мишљењем вештака економске струке ЛБ, те отпремницама и фактурама о испоруци робе, другостепени суд сматра да је на несумњив начин утврђена преварна намер окривљене ММ, односно онај облик виности који је неопходан за постојање овог кривичног дела – директни умишљај.

Наиме, према налазу и мишљењу вештака економске струке ЛБ, предузеће „К је окривљеној испоручило робу по 15 отпремница-рачуна у периоду мај – август 2007. године, у вредности од 182.473,34 динара, које окривљена није платила, осим износа од свега 8.000,00 динара дана 09.07.2007. године, тако да је остао неплаћени износ од 174.473,34 динара, док је предузеће „Ф“ робу испоручило по основу 14 отпремница – рачуна у периоду март – јул 2007. године у вредности од 118.734,77 динара, које окривљена није платила ни у најмањем износу. Када се томе дода да ове рачуне није ни евидентирала у пословним књигама своје продавнице, осим једног рачуна оштећеног „К“ и 5 рачуна оштећеног „Ф“, те њена тврдња да је узимала робу из радње а да исту није плаћала, и налаз и мишљење вештака економске струке да је приликом пописа залиха у продавници разлика између књиговодственог стања (350.829,92 динара) и стварног стања залиха (69.533,00 динара), износила 281.296,92 динара, тада је правилно првостепени суд закључио да је код окривљене постојала преварна намера за извршење овог кривичног дела.

(Пресуда Основног суда у Сомбору бр. К.1362/12 од 07.03.2013. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж.1-2212/13 од 21.06.2013. године)